

lovforslaget, hvor jeg slet ikke forstaaer, at Udgiften ikke er større, og jeg kan ikke tro, at den højtærede Finansminister vil skjule noget, jeg maa antage, det er ren Uagtpaaagivenhed. Paa § 24, Statsgældens Forrentning, findes det samme Beløb ved tredje som ved første Behandling. Det viser den lille Oversigt, vi har faaet, som jeg har maattet holde mig til i Mangel af bedre, og som i Virkeligheden ikke er meget mere værd end det Parir, den er trykt paa. Der staaer en Udgift af 40 Millioner til Statsgældens Forrentning. Men den højtærede Finansminister har jo oversprunget, at der er stiftet et amerikansk Laan paa 25 Mill. Dollars. Der er en Rente at betale i Finansaaret 1921—22 af 2 Mill. Dollars, og de maa jo opføres. Der har slet ingen Grund været for Finansministeren til ikke at opføre dem, for han kendte jo Laanet allerede fra Oktober. Den højtærede Finansminister har ganske sikkert gjort det saadan op, at han har ladet 2 Mill. Dollars staa i Amerika til at betale Renten med, og han har sagt, at han vilde indføre disse 2 Mill. Dollars, naar de gik ind i Kassen. De gaar ikke ind som Rente, men som en Sum, Kassebeholdningen har i Amerika. Dem vil den højtærede Finansminister opføre til den Kurs, de stod i den 31. Marts. Men det har slet ikke noget at gøre med denne Sag. Enten maa den højtærede Finansminister opføre Renten til en saadan Mellemkurs, som der kunde være Sandsynlighed for vilde være den rigtige i Finansaaret, eller ogsaa maa han opføre den, saaledes som man plejer, og hvad jeg ikke skulde have noget som helst at indvende imod, til den Kurs, som man anser for den normale for den forskellige Valuta, i dette Tilfælde altsaa med 3 Kr. 73 Ø. Det plejer vi jo at gøre med den Art Ting; vi har for Resten ogsaa ved Forhandling netop med Hensyn til saadanne Laan været inde paa, at man maatte tage den normale Kurs. Men hvorfor her er opført 10 Mill. Kr. mindre — det bliver vel nok saa meget mindre, naar de skal betales — end det skulde være, forstaaer jeg ikke — maaske Beløbet er glemt. Det kan være, at den højtærede Finansminister har haft saa meget at gøre, at dette er undsluppet hans Opmærksomhed. Herefter vil altsaa Statsgældens Forrentning andrage omtrent 50 Mill. Kr., hvilket svarer til, at Statsgælden i Øjeblikket er omtrent 1 Milliard. Renten vil neppe gaa ned i de kommende Aar, og selv om man

afbetaler noget af Statsgælden, vil der blive nye Laan at stifte i Løbet af 20'erne til Dækning af de Laan, der er optagne under Krigen.

Jeg tror ikke, man skal gøre sig syndeligt Haab om at naa til et Afdrag paa Statsgælden. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) mente, at man kunde bruge Formueskatten dertil. Jeg mener ikke, han har Ret deri, jeg tror ikke, der vil være nogen som helst Mulighed derfor. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi er kommet saa højt op med Formue- og Indkomstskat, som man kan komme i normale Tider, og ganske særlig under Nedgangstider. Man kunde under Krigen føre disse Skatter meget højt op, fordi der var overordentlig store Fortjenester her i Landet, for Købmænd og andre Forretningsmænd, Aktieselskaber, private o. s. v. Allerede at disse Skatter skal indkræves i dette Aar med de store Beløb kan, som alle har peget paa, medføre Vanskeligheder. At man skulde kunne komme til en saa høj Formueskat i Fremtiden, at man skulde kunne afdrage Gælden dermed, tvivler jeg om. Jeg er overhovedet ikke saa meget en Ven af Formueskat som af Indkomstskat. Jeg tror slet ikke, Formuen kan yde saa god en Maalestok for Skatteevnen som Indkomsten, og man risikerer saa mange uheldige Omstændigheder ved Formueskatten, at man neppe i Fremtiden vil kunne bruge den til at afbetale Statsgælden med. Men det er jo i alt Fald et Fremtidsspørgsmaal ligesom Skattespørgsmaalet overhovedet, saa det skal jeg ikke komme ind paa.

Men jeg vil altsaa om hele denne Udgiftssum, som her staaer, sige, at den kan være sikker nok som Minimum, men der kommer mange, mange Millioner til. Allerede Finansministeren har nævnt saadanne, jeg har nævnt andre, og saa kommer der Tillægsbevillingsloven. Jeg hørte nok, at den højtærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde, at nu var man kommet bort fra de store Tillægsbevillingslove, men det skal man ikke være saa sikker paa. Han vil snarere faa den Oplevelse, at Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1921—22 bliver meget betydelig, end den Oplevelse, at den skulde blive ringe. Der vil komme en Mængde Udgifter til, som vi i Øjeblikket ikke kandanne os en egentlig Forestilling om. Endelig kommer hertil § 26 og alt, hvad den medfører. Men jeg vil ogsaa tro, at det Fi-